

Cauberg classic 2007

“Zo mannen, wij zijn groep 14 – de laatste groep en dat willen we niet lang blijven”. Met deze woorden ging Joost Postuma zitten voor een 15-tal in oranje gehulde wielergekken. Gerben Lowik doet er nog een schepje bovenop en meldt dat ie om 14:00 terug wil zijn, we kijken met zijn allen op de klok en zien dat onze starttijd om 12:00 is.....

Het is vrijdag en op uitnodiging van de Rabobank mag ik deelnemen aan de Rabo Cauberg clinic. Net op het moment dat Hennie Kuiper de woorden “het is geen wedstrijd” heeft uitgesproken kijken de heren Lowik en Postuma elkaar grijzend aan “Jullie zijn toch de snelle groep? “ meld het derde lid van ons team : Michael Boogerd die dienst doet als chauffeur van de volgauto. Michael komt naast me zitten en begint een praatje, laat zijn wond aan de knie zien die nog niet dicht is , laat het gezelschap genieten van zijn verhalen over morfine, zetpillen en antibiotica. Ik doe een voorstel om zijn plaats in te nemen voor Curaçao. ‘

De toon is gezet wanneer we naar buitengaan, in ons gezelschap nog 2 bekende van me : 2 leden van wielervereniging Urk. Nog even met zijn allen op de foto en we zijn weg voor de 75 km. De piep van de chip zegt dat ik leef en mee mag doen. We gaan direct in vol galop Valkenburg uit en Lowik geeft direct gas, tenminste zo voel het voor ons. Aan zijn gezicht te zien is het voor hem uitrijden. In lint rijden we rap door. De teller geeft dingen aan die ik niet eerder gezien heb in deze fase van een tocht, dat wordt wat.

Na een paar kilometer buiten Valkenburg komen we aan bij de eerste klim : Brakkenberg. Dat we niet laatste worden is dan al duidelijk want het team voor ons – die 3 minuten voor ons gestart zijn – hebben we al te pakken. Mijn god wat een tempo, brakkenberg geeft mijn HS 100% aan, dat is dus 184 slagen. Als 4e kom ik boven en na even wachten gaan we verder – 4 man zijn we al kwijt komt ploegleider Boogerd melden. “Michael ; heb jij je rijbewijs wordt er door het raampje gevraagd” Mijn naam wordt opgeschreven in de auto als zijnde ‘bij lek gooi ik een bandje uit het raam en moet je het maar zien’

Het wordt eentonig maar bij Mheer pakken we de volgende groep en we razen door, Rob Harmelink heeft ook aangesloten bij ons met wat snelle mannen uit groep 13 en meldt dat hij nog steeds niet kan klimmen.

Voor de Loorberg zien we halverwege nog 2 groepen omhoog kruipen, even rijden we erachter en dan gooi ik ook maar een schep kolen op het vuur en sprint weg, Postuma en Lowik geven het sein ‘ten aanval’ en springen achter mij aan. Net voor de top hebben ze me te pakken en met een grijns rijden ze me voorbij. Even je plaats weten.....

Bij de stop – we hebben 30 km gereden – hebben we 5 teams ingehaald,. Team 6 gaat net weg als wij aankomen voor koffie, gel, puddingbroodjes, koek, drank ,snel eten want Joost staat met volle smile al te wachten. Na de stop gaat het wat rustiger aan en we rijden gezellig en-groep de Camerig op. Harmelink het grootste woord : “weten jullie waarom ik altijd zo langzaam klim? “

nou? “dan geniet je er langer van” We liggen in een deuk, alle mensen die wij inhalen snappen er niks van. Hoe kan je nu lachen, kletsen en zo hard omhoog rijden.

Boven wachten we even en de groep wordt opgedeeld en Rob blijft bij ons samen met Joost en Leon van Bon. Op naar de volgende bult, Eysserbosweg. De sterke verhalen vliegen over en weer. We horen het verhaal van de Boogerdboom die net onder het bos staat bij begin steile gedeelte Eyssenbos, de trainingen van Raas die bij een lekke band gewoon een bandje uit het raam gooide en je moest het maar zien hoe je thuis kwam. Zo kon het gebeuren dat een renner al laat in de avond het hotel binnen kwam zetten omdat ie in Italië verdwaald was door een bandje van Raas. Iedereen was al klaar met eten.

Boven aan de Eysserbosweg even een korte stop en Postuma praat even met ploegleider Boogerd. “Mannen, met de Amstel gold is dit de plek waar het begint, vanaf nu stoppen we niet meer bovenaan de klimmen” Dussss....

Ik nestel me in de kont van van Bon en laat hem niet meer los, Fromberg omhoog – makkie. Keutenberg op – aan de kant Harmelink. We gaan nu op een lint richting Valkenburg. Joost lacht me uit als ik vraagt of ie voor me wil hazen op de Cauberg. “Zo hard kan jij niet rijden”

Met de Cauberg clinic is het de bedoeling dat je zo hard mogelijk de Cauberg op knalt, beste 3 worden gehuldigt. Geef renners een chip , rugnummer en een finish en het is koersen.

We rijden Valkenburg binnen en ik heb moeite om de mannen van Bon en Postuma te volgen, 50 meter voor me rijden ze over de mat. Twee minuten pijn, twee minuten ontploffende benen, 2 minuten in brand staande longen.

Postuma is in geen velden of wegen te bekennen. Harmelink rijdt in de weg en ik roep dat ie opzij moet. Ik hark, steun en kreun, kom niet in ritme of hoe dat heet. Het wil niet, lukt niet kan niet. Onder het viaduct kijk ik op mijn meter : 189 slagen zegt mijn hartslagmeter , nieuw pr. Maar ik zweef en zet nog een keer aan, zitten, staan, zitten, aanzetten. Klote fiets, eindelijk het verlossende piepje. De rust de vogels de stilte... ik rij direct door want de mannen wachten niet.

Joost vraagt hoe het ging, ik meld dat het klote was. “Dan heb je goed gereden” is het antwoord. We rijden een rondje Valkenburg en racen naar de streep, rijden presentot Kroeske bijna omver. Die kent de mannen ook ; “Postuma, ik had het kunnen weten” Hij vraagt aan ons of we nog leven, we knikken blij maar praten is er nog even niet bij.

Na een douche en drankje en 2 borden pasta zijn we weer boven Jan, balen dat we net niet op het podium gestaan hebben. Tja 2:02 was een prima tijd achteraf maar er waren er 3 beter, dus 4e plek. Gelukkig ook 197 slechter....